

Aktiven odnos do informacije

Ludvik Burger, podpredsednik krajevne organizacije SZDL Gradišče, je bil eden tistih, ki smo ga prepričali, da je konkretno spregovoril o prizadevanjih za živahnijo izmenjavo informacij v krajevni skupnosti.

Vi ste v komisiji za informiranje v krajevni skupnosti Gradišče. Ali ste se že srečali s kakšnimi specifičnimi zahtevami, ki jih poraja delegatski sistem?

Vsekakor. Pravica do informacije in dolžnost biti informiran sta posredno ali neposredno vtakana v večino določil novega statuta krajevne skupnosti. Pogovarjamo se tudi o tem, kako pospešiti izmenjavo informacij med delegati in različnimi organizacijami, ki delujejo v krajevni skupnosti. Imate že kakšne bolj določene zamisli?

Ena teh zamisli izhaja iz interesne opredelitve delegatov. Že ob kandidiranju delegatov smo skušali doseči takšen sestav delegacije, da bi pokrila široki interesni spekter, kakršnega smo zajeli v statutu. Naj naštejemo samo nekaj teh interesnih področij: varstvo otrok, socialno skrbstvo, vzgoja in izobraževanje, šport in rekreacija, komunalne dejavnosti, upravljanje s stanovanji, varstvo interesa potrošnikov, varstvo človekovega okolja ter kulturnih in zgodovinskih spomenikov, družbena samozastita, medsebojni odnosi v naselju. Delegat, ki se je interesno opredelil npr. za otroško varstvo, mora imeti čimbolj neposredne stike z vsemi, ki se ukvarjajo z otroškim varstvom, ali jih to drugače tangira. In seveda bi tudi ti morali vedeti, kateri delegat jim je po svojih interesih najbližji?

Tako je. Delegata, ki se zanima za njihove probleme bi morali vabiti tudi na neformalne razgovore, mu posredovati kakšen zanimiv zapisnik in podobno. Moram reči, da so take povezave delovale že prej. V krajevni skupnosti je veliko izkušenih političnih delavcev, ki jih ljudje poznajo in se radi obračajo nanje. Pa tudi sami znajo hitro odkriti pravo ozadje posameznih problemov in »problemov«. Iz tega se bomo skušali čim več naučiti in potem prenesti te izkušnje na področja, kjer so informacijski tokovi morda šibkejši. Ob kakšnem vprašanju ste se še ustavili?

Na primer ob vprašanju, kako hitro ugotavljati »temperaturo« okoli posameznih problemov, pred katere je postavljena delegacija. Na zadnjem sestanku delegacije smo na primer iz obsežnega delovnega programa občinske skupščine skušali izluščiti tista vprašanja, ki jih bo naša krajevna skupnost najbolj intenzivno spremljala in bo zaradi tega treba več osebnega pojasnjevanja pa tudi več poslušanja za različna mnenja. Kaj pa če ljudi bolj razgibajo obrobni problemi?

Tudi obrobni problemi imajo svojo sredotežno silo, ki ljudi prej ali slej privede do bistvenih vprašanj. Važno je predvsem, da se za nekaj zavzemajo. Ob tem razvijajo občutek za mero in za korektno razpravljanje. Sicer pa se vedno najde kdo; ki zna opozoriti na pravo težo zadeve. Kako ste uredili obveščanje o delu delegacije?

Kaže, da tu ne bo posebnih težav. Na zadnjem sestanku skupščine delegatov, ki je najvišji organ krajevne skupnosti, je bil sprejet sklep, da se morajo teh sestankov udeleževati vsi delegati, da bi ob tej priložnosti lahko dali pojasni-

la. Potem so tu še »Dogovori«, ki bodo po eni strani z delegatsko kroniko sledili aktivnosti delegacij, po drugi strani pa spodbujali delegate, da kaj napišejo o svojem delu in o svojih izkušnjah. Naši osrednji dnevnik poleg tega pa že dalj časa napovedujejo posebno delegatsko prilogo, ki bo prav gotovo dala razne poučne primere, kako informirati o delu delegacije.

Kaj se vam kot staremu novinarju zdi posebno pomembno za boljšo obveščenost v delegatskem sistemu? Kaj bi bila tista kvalitativna novost?

Ne bi rad prehitro pospel. Sploh pa tu ne gre za strokovno novinarsko vprašanje. Mene na primer zelo zanimajo rezultati komisije za družbeni informacijski sistem, ki dela v CK ZKJ. Tudi v Sloveniji so se okoli tega angažirali zelo razgledani tovariši z bogatimi političnimi izkušnjami.

Vi ste tudi urednik in direktor Pavlihe. Tudi tu imate posla z informacijami.

Jasno. Naša osnovna surovina je informacija in naš končni izdelek je spet informacija. Nekoliko začinjena seveda.

Nisem mislil tega. Zanima me potek informacij znotraj delovne organizacije.

Tudi tu je živahno. Posebno na področju samoupravnega obveščanja. Naša Kristina, predsednica zbora delovne skupnosti, na primer ne da na dnevni red nobene točke, o kateri ni bilo vsaj tri dni prej na razpolago dovolj informacij. Pretok informacij je posebno živahen tudi zaradi tega, ker deluje v našem sestavu poleg rednih organov samoupravljanja še izdajateljski svet, ki nam pomaga usklajevati politične dimenzije našega dela. Odprli smo delovno mesto tajnika organov samoupravljanja, ki ima na skrbi predvsem interne informacije in je po poklicu politolog. To se nam že obrestuje: sestanki so krajši, samoupravna dokumentacija izčrpnjša in hitro pri roki. Potem je tu še tisto komuniciranje, ki ga zahteva delovni proces. Delovno organizacijo sestavlja pet zelo samostojnih delovnih skupin, ki morajo med seboj čimbolj učinkovito izmenjavati informacije. Ne gre samo za pasivno informacijo, gre za to, da je vsakdo dolžan pravočasno poiskati in preveriti vse informacije, ki so pomembne za uskladitev njegovega dela z delom drugih. Tu se rado kaj zatakne, mimogrede se najde kdo, ki trdi, da tega in onega sploh ni vedel, drugi pa zatrjuje, da mu je to povedal. Tako, da je pred kratkim naš urednik Tone Fornazzi izjavil, da se bo pogovarjal samo še ob magnetofonu.

Pa ga imate?

Imamo. Vendar ne bomo šli po tej poti. Zahtevamo aktivni odnos do informacije: biti informiran ni samo pravica, to je tudi dolžnost; biti neinformiran naj pomeni isto kot biti malomaren in neodgovoren.

Mogoče je pa ta aktivni odnos do informacije ena izmed tistih novosti, o katerih sva govorila na začetku? Če se poraja v vaši delovni organizaciji, se gotovo še kje.

Zanesljivo. Gre samo za to, da bi čimprej postal temeljno pravilo političnega obnašanja.

M. J.

Obveščanje delegatov in delegacij (1)

Od začetne spodbude do uspehov

Vsaka informacija »teže« v dveh smereh — Ustavno in samoupravno reševanje sistema obveščanja — Popolna eliminacija monopola nad informacijami — Spopad z odpori in njihovimi nosilci

Delegati in delegacije morajo biti najbolj obveščeni ljudje in kolektivi. To je imperativ delegatskega sistema. Prav tako pa je to prvi pogoj za dobro delo delegatov in delegacij.

Tega se bolj ali manj zavedajo vsi zainteresirani in zavezani faktorji. Prav tako o tem ni dilem niti določenih nesporazumov.

Vendar problem kot tak še zdaleč ni lahek. Nasprotno, zahteva veliko modrosti in odločnosti.

To potrjujejo tudi nekateri v tej smeri že storjeni ukrepi. Na primer na ravni federacije so o vseh teh stvareh razpravljali na seji izvršnega komiteja CK ZKJ. V tem forumu so celo sprejeli določene sklepe, da bi zagotovili popolno in svežo informacijo in s tem omogočili republiškimi delegacijam v zvezni skupščini, da opravijo težke, toda častne naloge v poustavnem obdobju.

Prav tako se lotevamo tudi ukrepov na ravni naše republike. Doslej je bilo dovolj spodbud z več strani, kar zagotavlja, da obstaja določena pripravljenost za reševanje teh vprašanj in kar nam bo brez dvoma omogočilo, da bomo dosegli tudi določeno kvaliteto.

Seveda lahko z gotovostjo trdimo, da so potrebe in pripravljenost ta probleme spoznati in jih rešiti tudi na ravni našega mesta, občine in delovne organizacije oziroma krajevne skupnosti.

KDAJ IN KAKO?

Toda ravno ta raven od mesta do delovne organizacije oziroma krajevne skupnosti pomeni najtežji problem v verigi obveščanja delegatov in delegacij. Toliko bolj, ker je v teh okoljih povirje življenja, s tem pa seveda tudi vir vseh spodbud, problemov in vprašanj. Prav tako v teh okoljih, zlasti v občini, delovni organizaciji in krajevni skupnosti, doslej ni bilo krepkejših spodbud, kaj šele akcij za graditev nekega bolj vsestranskega sistema obveščanja. To se nam sedaj seveda kolikor toliko maščuje. Toda, roko na srce, niti nismo imeli takih potreb, ki bi zahtevale vztrajnejše obravnavanje in bolj vsestranske akcije.

Poslej pa teh problemov ne

smemo odlagati. Maščevalo bi se nam veliko bolj kot zdaj. Zato poprimimo za delo! Bolje danes kot jutri. Toda kaj je treba vedeti in storiti?

Najprej je treba razčistiti, tako se nam vsaj zdi, kaj naj delegati in delegacije pravzaprav vedo oziroma s čim naj se seznajajo in to v nekaj smereh in ravneh. Najprej seveda na ravni TOZD oziroma OZD, kjer bi morali problem obveščenosti razčistiti v dveh smereh: prvič, kako se delegati in delegacije seznajajo z življenjem in problemi, torej z vsemi gibanji v delovni organizaciji, in šele zatem to, kakšno je obveščanje kolektiva o delu delegacije v višjih sferah samoupravnega organiziranja. Prva naloga predpostavlja popolno zaupanje vseh faktorjev in struktur v kolektivu TOZD ali OZD in popolno odpravo kakršne koli oblike monopola nad informacijami. Seveda pa bomo ta dva smotra dosegli samo, če bomo marsikaj spremenili v zavesti ljudi, pa tudi v organizaciji dela in delitvi odgovornosti oziroma deleža v pravicah in dolžnostih. Te spremembe same ne bodo nastale, če ne bodo postale in ostale subjektivne sile. Spodbudniki, zlasti zveza komunistov in sindikati, ki morajo dan in noč bedeti nad tem problemom in se v istem obsegu dosledno in revolucionarno spopadati z vsemi odmrki in ovinki ter njihovimi nosilci.

Druga naloga pa ni odvisna od kolektiva in gibanj v njem, temveč predvsem od sistema obveščanja (in njegove zgrajenosti) na ravni občine in višje. Ta na pogled poenostavljena relacija ni ravno tako enostavna, kot se zdi. Od njene kvalitete je odvisna ne le kvaliteta obveščanja delegatov in delegacij v združenem delu, temveč tudi vsebina in učinkovitost boja za njihovo popolno obveščanje. Če se bo zgodilo, da bo na primer ta naloga životarila malo tu, malo tam, se moramo zavedati in biti prepričani, da bo životarila tudi tista druga smer obveščanja v TOZD ali OZD. Začnimo torej pri temelju in ne podcenjujmo nikogar. Nasprotno, prav bi bilo, če bi se čimprej sporazumeli, vsi tisti faktorji in ljudje, ki je njihova naloga rešiti ta problem. Zdi se mi, da je to v prvi vrsti naloga socialistične zveze, ki

se mora potruditi, da bo v naši občini čimprej prišlo do začetnih spodbud. Pred tem morajo s skupnimi silami sindikati, socialistična zveza, zveza borcev in ne nazadnje zveza komunistov »posneti« sedanjí sistem informiranja. »Sne-manje« bo seveda zahtevalo veliko truda ter pripravljenosti in bi bilo treba k temu delu pritegniti tudi občinsko skupščino, zlasti pa njene izvršilne organe, ki bi preučili, katera sredstva naj bi se uporabljala za ta »posnetek«.

KRAJEVNA SKUPNOST STEVILKA X

Resda bo »posnetek«, ki ga je treba napraviti v združenem delu v naši občini, pokazal, da vendarle imamo kolikor toliko razvita in precej razširjena sredstva obveščanja. To bo brez dvoma velika ohranitev, ki bo omogočila večji polet in doslednost v njihovem nadaljnjem izpopolnjevanju in prilagojevanju funkciji obveščanja delegatov in delegacij, s tem pa v končni posledici tudi kolektiva. Kajti da se razume-mo, obveščanje delegatov ne predpostavlja novega elementa ali nove strukture, ki jo je treba obveščati zunaj obveščanja kolektiva. Če bi tako razumeli, bi bilo to popačeno.

Toda srečanje s sistemom obveščanja v krajevni skupnosti bo veliko bolj revno, s tem pa tudi bolj problematično. Ni treba preveč poudarjati dejstev, da smo krajevno skupnost, kar se tega tiče, pustili na repu sistema obveščanja. Zato delovni človek ni tekoče in vsestransko obveščen o tem, kaj se dogaja v njegovi krajevni skupnosti, še manj pa je seznanjen z možnostmi in sredstvi delovanja pri vplivanju na družbena gibanja skozi to prizmo življenja. Zato je tudi njegov delež v aktivnostih krajevne skupnosti majhen, seveda pa je temu primeren njegov delež v pravicah in dolžnostih. Seveda to spoznanje zbuja določen dvom in kes, ker je danes ravno tak položaj. Gotovo vpliva tudi na sedanjo situacijo ter greni in otežuje reševanje stvari pri obveščanju delegatov in delegacij sploh.

Ni nam treba preveč pameti za to, da bi razumeli, da je sedanja podoba obveščanja v krajevni skupnosti posledica